ANATÉMA

KERI LAKE

Fordította

Farkas Veronika

ANATÉMA

KERI LAKE

Az Elemésztő erdő #1

NEXTGENERATION

Budapest, 2025

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Keri Lake: *Anathema (The Eating Woods, #1)*

Copyright © 2024 Keri Lake
All rights reserved.

Borító © Okay Creations

Hungarian translation © Farkas Veronika, 2025

© Next21 Kiadó, 2025

ISBN 978 615 682 162 1

Azoknak, akik elveszettnek érzik magukat egy sötét, úttalan vadonban.
Higgyetek abban, hogy a fák mögött varázslatos dolgok várnak rátok!

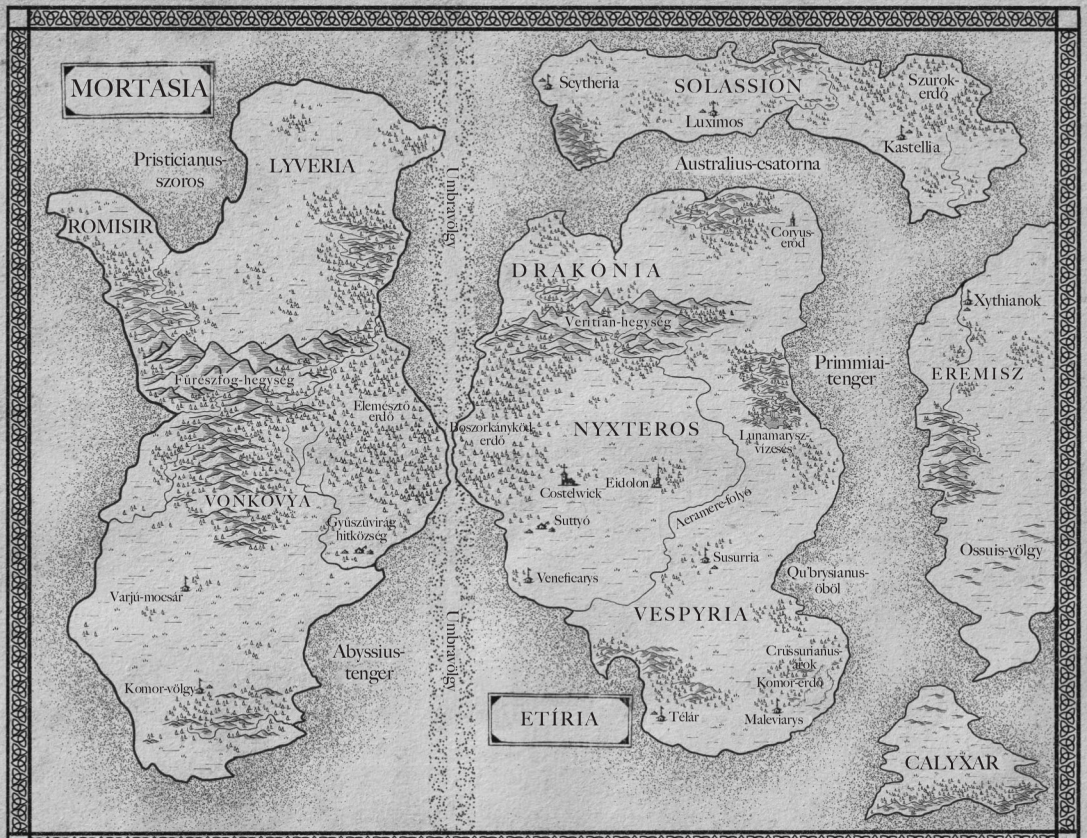

Noctua Cartography

Cartographer Joshua Hoskins

Kedves olvasó![*]

Ha még nem ismernéd az írásaimat, szeretném megköszönni neked, hogy esélyt adtál az első gótikus fantasy műfajú regényemnek. Mivel az a célom, hogy kellemes élményt biztosítsak neked, szeretném tisztázni, hogy mire számíthatsz ebben a regényben, mielőtt belevetnéd magad.

A könyveim cselekménye általában bonyolult és többrétegű, és bár romantika is bőven akad ebben a történetben, most nem csak azon lesz a hangsúly. Ha tűkön ülve várod a pikánsabb részeket, ne aggódj, olyanok is lesznek, de jobb, ha tudod, hogy most lassúra vesszük a tempót. Elviselhetetlen feszültséggel teli oldalakon kell majd átrágnod magad, mielőtt, hogy úgy mondjam, eljön a hőn vágyott kielégülés. Kérlek, ezt vedd figyelembe, amikor bemerészkedsz ebbe a világba.

És egy figyelmeztetés…

Ebben a könyvben sok olyan jelenet szerepel, amely szorongást válthat ki, vagy negatív érzéseket kelthet. A teljes listájuk – a spoilerekkel együtt – megtalálható angolul a weboldalamon: https://www.kerilake.com/anathema-full-trigger-list.

---

[*] A könyv végén találod a regényben szereplő fogalmak és lények listáját, amely segít eligazodni abben az összetett világban.

PROLÓGUS

Kétszáztizenegy évvel ezelőtt

Lady Rydainn szorosan magához ölelte a kisbabáját, miközben egyre közelebb ért az izzó vénához, ahhoz a vicsorgó szakadékhoz, amelyben alig pár nappal korábban még agresszív, fekete tűz tombolt. Az égen a két hold szinte összeolvadt, alattuk a lila lávaszakadék megkövülve várakozott, már csak pislákoló szikrák maradtak benne a rosszindulatú lángból. Már majdnem eljött az ideje, hogy betakarítsák a megszilárdult magmát, de ők nem ezért a kincsért jöttek ide.

Hanem magáért a tűzért.

Azokból a katonákból, akik a tolvajoktól védték volna a vénát, már csak szánalmas hamukupacok maradtak mellette. A testük és a páncéljuk ártalmatlan korommá hamvadt, amit magával sodort a szél. Elevenen elégtek a tűzben, ami olyan forró volt, hogy az asszony kétszáz lépésről is érezte a melegét. Szuroktűz. Az ősi, isteni elem, amit eónokkal korábban kovácsoltak Etíria tüzes szívében. Az emberi test abban a pillanatban hamuvá porladt, hogy hozzáért, a vér pedig kővé változott tőle.

A nő azért jött ide, hogy felajánlja neki Zevandert, a másodszülött fiát.

Természetesen nem önszántából vállalkozott erre. Lady Rydainn ott helyben feláldozta volna magát, ha ezzel megmenthette volna Zevandert ettől a szörnyű végzettől. De a mágust, aki megkövetelte tőle az

áldozatot, sajnos nem érdekelte az ő szánalmas ajánlata. Ő a kisebbik fiút akarta, nem elégedett meg mással.

Az asszony nagy önfegyelemmel rákényszerítette magát, hogy arra a sötét és romlott lelkű férfira szegezze a tekintetét, aki az idősebb fia és férje mellett állt, és a véna széléről figyelte minden lépését. Arra a férfira, akit egész Etíria legveszedelmesebb mágusának tartottak. Azon kevesek egyikének, akik elsajátították az egyébként megzabolázhatatlan szuroktűz leigázásának művészetét, és rájöttek, hogyan lehet kihasználni végzetes, természetfeletti erejét. A varázsló korábban a király első számú főmágusa volt, a rettegett Magesztroliánus tagja, akit szégyenszemre száműztek demutomancia miatt – ami a mágia egy olyan sötét formája, hogy még a király is törvényen kívül helyezte.

Cadavros. Lady Rydainn-nak már a neve hallatán is hideg futkározott a hátán.

Ő és a férje mégis rákényszerültek, hogy faustusi alkut kössenek vele, cserébe a mágus védelmet ígért nekik a családjukra vadászó solassiánusok ellen. Ezek a könyörtelen harcosok a brutalitásukról és erőszakosságukról voltak híresek. Közönséges gyilkosok, akik sportot űztek volna a lemészárlásukból.

A remeteéletmódot folytató mágus egy visszautasíthatatlan ajánlattal környékezte meg Rydainnékat a legnagyobb kétségbeesésük közepette. Egy erős védővarázslattal azok ellen, akik az életükre törnek, az elsőszülöttjük vérmágiájáért cserébe – Cadavros azt állította, hogy pusztán kísérletezésre fogja felhasználni a „mintát".

Lady Rydainn azt kívánta, bárcsak vissza tudná forgatni az idő kerekét. Akkor a régi önmaga szemére tudta volna hányni az ostobaságát. Figyelmeztethette volna, hogy ne bízzon a mágus hazugságaiban. Mert Cadavros sokkal többet elvett a idősebb fiától egy kis *mintánál* a mágiájához.

Azok a fekete gombszemek, azok a mély, lélektelen üregek úgy meredtek rá, mintha kihívást intéznének ellene, hogy próbáljon csak elmenekülni a szörnyű alak elől. Volt idő, amikor a mágust jóképűnek tartották, de a tiltott fekete mágia nyomot hagyott rajta. Belemélyesztette kegyetlen karmát a húsába, és gonosz fenevaddá torzította. A varázsló fejéből hosszú, ágas-bogas agancsok álltak ki, hátrafelé görbülő csú-

csokkal. A cserzett bőrét felszántó mély barázdák fakéregre emlékeztették Lady Rydainnt, az alatta lüktető fekete erekben pedig állítólag apró kígyók lapultak, amelyek a húsába voltak zárva.

Úgy nézett ki, mint maga a gonosz, aki arra vár, hogy kitombolhassa magát.

A mágus annak köszönhette rút külsejét, hogy végrehajtotta magán a *parázskovács* szertartását, ugyanazt a szertartást, aminek Lady Rydainn fiát is ki akarta tenni. Egy olyan rítust, amit állítólag csak a legkisebb gyermekek képesek elviselni maradandó torzulások nélkül, mivel ők még nem estek át a felemelkedésen.

A mágus mellett ott állt Lady Rydainn férje és idősebb fia, Branimir, akinek hasonlóan kitüremkedő fekete erek és mélyen barázdált bőr torzították a külsejét, amelyek az alig néhány héttel korábban végrehajtott első áldozat borzalmas áráról tanúskodtak. De az az áldozat nem bizonyult elegendőnek a mohó varázsló számára, amikor kiderült, hogy a fiú ugyanolyan groteszk mutációkat szenvedett el, mint maga Cadavros. Bár Branimir még messze járt a serdülőkortól és a vérmágiába való felemelkedésétől, már azelőtt elkezdődött a teste természetes átalakulása, hogy a láng megrontotta volna a mágia benne várakozó magját. És noha az ő deformitásai nem voltak olyan látványosak, mint Cadavrosé, azt lehetetlenné tették, hogy az a szegény gyermek valaha is megismerhesse a valódi örökségét – mert amint behatolt a testébe a fekete láng, minden veleszületett vérmágiát elpusztított benne.

Hiába követelte, hogy bontsák fel a Cadavrosszal kötött sátáni alkut, mert a mágus megesküdött, hogy mindkét fiút lemészárolja, ha Lady Rydainn nem engedelmeskedik neki. És az asszony ezt nem tudta üres fenyegetésnek tekinteni azok után, ahány kivégzést végig kellett néznie, amelyek során életük megrontója kíméletlen kegyetlenséggel alkalmazta a mágiáját.

Lady Rydainn tekintetét könnyek homályosították el, és a léptei is elbizonytalanodtak, ahogy közelebb ért a vénához. Kisebbik fia a karjában aludt, nem is sejtve, micsoda éjszaka vár rá. Egy olyan éjjel, amely örökre meg fogja változtatni azt az ártatlan kisbabát, akit az anyja annyira szeretett.

Az asszony órákon át imádkozott az öreg istenekhez, azt remélve, hogy közbelépnek, és valahogy megkímélik a fiút. De az istenek nem tettek semmit, és Lady Rydainnra sötétség borult, miközben a holdak bekúsztak az árnyékok mögé.

Ha lett volna választása, fogta volna az ifjú Zevandert, és átmenekítette volna Mortasiába, a halandók birodalmába, amelyet az Umbravölgy választott el Etíriától. Arra helyre, amelyről úgy tartották, hogy nem több kopár pusztaságnál, ahol éhínség és halál uralkodik.

De nem volt hová elbújniuk. Nem volt hová menekülniük.

Lady Rydainnt nem hatotta meg a lelkifurdalás, ami a férje szeméből tükröződött; újult erővel töltötte be a vérét a düh. Elvégre a *férje* kétes ügyletei pecsételték meg a családjuk sorsát, mindaz, amit Solassion távoli vidékein művelt. A rendíthetetlen makacssága, amellyel mindenáron magasabb társadalmi státuszra törekedett. Lady Rydainn megzabolázta az ereiben lüktető büszke lunasier mágiát, ami bizonyosan bosszút állt volna a férjén, ha lett volna hozzá mersze. Milyen könnyen meg lehetett győzni a lordot arról, hogy feláldozza a fiaikat a saját biztonságáért cserébe.

Fuss! – sürgették Lady Rydainnt a gondolatai. *Mentsd meg őket!*

Branimir szempontjából azonban már elkésett. A nagyobbik fiuk már átesett a szertartáson, és az azóta eltelt két hétben egyre üvegesebbé vált sötét szeme.

Branimir bőrének beteges sápadtsága azokról az órákról árulkodott, amelyeket a kastély alatti kazamatában kellett töltenie, mivel az apja a szertartás után el akarta rejteni a világ elől. *Undorító szörnyeteg,* mondták volna róla a falubeliek, és nem is alaptalanul. Ami a fiúba költözött, az nem az istenek mágiája volt, hanem valamiféle mélyen gyökerező rosszindulat, ami a szertartás óta eltelt hetekben egyre jobban megerősödött.

A gondolattól, hogy most végig kell néznie, ahogy a csodálatos kisbabájának, annak az édes, szerető kisfiúnak, amilyen egykor Branimir is volt, most ugyanerre a sorsra kell jutnia, olyan fájdalom árasztotta el Lady Rydainnt, amit egyszerűen nem tudott elviselni.

A mágiája ereje úgy reszketett, mint egy kitépett fonál, miközben a holdfény sugarai a nyakában lévő pecsétre hulltak, áthatoltak köpenye

vastag szövetén, és lüktető szikrákkal töltötték be az ereit. Ez testének minden egyes idegszálát felébresztette, és jeges áramlattal töltötte be az ujjbegyeit, amelyek könyörögtek azért, hogy kiadhassák magukból az elviselhetetlen feszültséget. A hold minden lunasierre így hatott – Zevander fészkelődni kezdett az anyja karjában, mintha ő is megérezte volna a vibrálást a bőre alatt.

Még éveknek kellett volna eltelnie, hogy a fiú mágiája szárba szökkenjen, és Lady Rydainnt mély sóvárgás töltötte el a felfedezés szívmelengető pillanatai után, amiket hamarosan kiéget a láng mérge.

A fiától és a férjétől elkülönülve megállt, biztonságos távolságban a tűztől, és egyre gyorsabban kapkodta a levegőt, miközben Cadavros megindult felé. Amikor a mágus kinyújtotta csontos ujját, ami inkább ágnak tűnt, mint emberi testrésznek, és végighúzta a hegyét a gyermek puha, angyali arcán, Lady Rydainn még szorosabban ölelte Zevandert. Vér fakadt, és Zevander megmozdult, majd halkan felnyüszített, utána valamivel hangosabban is, miközben az arcán lévő apró vágás mély sebbé sötétült. Olyan ijesztően nézett ki, hogy az asszonyban felmerült a kérdés: vajon halálos méreg borítja-e Cadavros ujja hegyét. A mágus ismét odanyúlt, mire Lady Rydainn ösztönösen elrántotta tőle a gyermekét, és eltakarta a kezével. Amint a rút sebet bámulta, szárba szökött lelkében a düh magva. A benne fortyogó mágia felcsapott, a csontjai köré fonódott, és a bőrét ostromolta, azt követelve, hadd büntesse meg a mágust. A gyermek hangosan sírt az anyja karjában, kivörösödött arccal, remegő végtagokkal. Éjszaka általában meg se nyikkant, boldog kis csecsemő volt attól a naptól fogva, hogy a világra jött, és Lady Rydainn szíve most szinte megszakadt a fia kétségbeesett sírása hallatán.

De nem lett volna értelme szembeszállnia Cadavrosszal. A szuroktűz mágikus erejével, amit a mágus az uralma alatt tartott, egy pillanat alatt hamuvá égethette volna a nőt, ahogy a katonákkal is tette, akik megpróbálták feltartóztatni, amikor megérkeztek a vénához.

Lady Rydainn arcán könnycsepp szaladt végig.

– *Pilazyo. Orosj tye clemuhd* – suttogta. *Kérlek! Könyörgök, irgalmazz nekünk!*

Cadavros egyetlen szó nélkül a kisbaba alá csúsztatta az ujjait, és amikor maga felé kezdte húzni a gyermeket, az asszony sírása hisz-

térikussá vált. Visszarántotta magához a csecsemőt, és a mellkasára szorította a kisfiút.

– Nith! Nith hazjo'li! Je fili meuz! – Nem! Ezt nem fogom megtenni! Ő az én fiam!

Lady Rydainn ösztöneit lángra gyújtotta Zevander sikolya, amikor Cadavros kitépte a fiút az anyja karjából. Megzavarodva a rettenetes férfi után sántikált, aki a parázsló véna felé vitte a fiát, de egy láthatatlan erő a torkára csapott, és kiütötte belőle a levegőt. Fekete füst kúszott ki a száján, magába fojtva a szavakat, amiket ki akart mondani. *Ne! Megadom magam!* A láthatatlan támadója továbbra is láthatatlan markában tartotta, miközben Cadavros még csak egy pillantást sem vetett hátra.

Lord Rydainn a kínok közt vergődő felesége felé indult, de amikor a közelébe ért, egyszer csak gyomorforgató roppanást hallatott a lába, olyat, mint amikor szilánkokká törik a csont. Az üvöltése végigvisszhangzott a környező erdőkön, és amikor a férfi a földre zuhant, a lába természetellenes szögben bicsaklott hátra a térdénél.

Branimir meg sem mozdult; üveges tekintetéből üresség és elveszettség sugárzott.

Lady Rydainn a torkára nehezedő nyomás és a tüdejét égető légszomj ellenére is a fia után kiáltott, és felé nyúlt, de hiába. A rémület gombostűhegyekkel szurkálta a gerincét, miközben Cadavros az egyik könyökhajlatában tartotta a csecsemőt, durva, bőrkeményedéses kezét pedig az izzó vénából felszökő fekete lángba nyújtotta. A fekete parázs, amit elkapott, megvillant a tenyerében, és Zevander sírása alábbhagyott; a kisbabát a jelek szerint megbabonázta a szikra látványa, amit a mágus a feje fölé tartott.

Lady Rydainn hangosan nyöszörgött, és remegett. Minden erő kiszökött a térdéből a vereségtől, de mielőtt becsukhatta volna a szemét, hogy ne is lássa azt a szörnyűséget, Cadavros a gyermeke szájához nyomta a tenyerét, és belekényszerítette a fekete lángot.

Zevander hevesen rúgkapált és vonaglott; kis lábacskái tehetetlenül hintáztak fogvatartója markában. Az asszony teste remegett a harag és kínszenvedés erős keverékétől, a tekintete idegesítően elhomályosodott a könnyek végtelen áradatától.

Branimir fészkelődni kezdett; nagyon is átérezhette a láng kegyetlen harapását, legalábbis abból ítélve, ahogyan a fülét csapkodta, miközben morgott. Mintha ő is átélte volna az öccse fájdalmait.

A trauma, amit mindkét imádott fiának el kellett szenvednie, hegyes fogakkal mart Lady Rydainn szívébe. Könnyek csordultak végig az arcán, miközben azt nézte, ahogy fekete lángok törnek fel a kisbabája bőréből, és sötét kígyónyelvre emlékeztetve nyaldossák az éjszakai levegőt.

Zevander nem vergődött tovább, elernyedt a teste. A lángok kialudtak, és gonosz, fekete örvényekbe burkolózva letelepedtek a kisfiú bőrére.

A sötétség elfogadta és megbélyegezte a gyermeket.

Örökre megpecsételte.

Cadavros felemelte a csecsemőt, és orrtalan arcát végighúzta a kisfiú meztelen mellkasa felett. A szája lehetetlenül nagyra nyílt, és egyetlen mozdulattal belenyomta Zevander fejét.

– Ne! Ó, az istenekre! *Ne!* – sikoltotta Lady Rydainn kétségbeesetten, de hiába, miközben rémülten bámulta, ahogy a túlvilági mágus megpróbálja felfalni a gyermekét.

A varázsló torkából heves üvöltést tört fel, miközben kirántotta a szájából a gyermeket. Oldalra billentette a fejét, és megvizsgálta a csecsemő bőrére került fekete rajzolatokat. Mély torokhang tört fel a mellkasából, miközben vicsorogva visszanézett a lángokra.

– *Quez sa'il! – Ez meg mi?*

Utána ismét visszafordult a kisfiú felé, és végighúzta az ujját a mellkasán lévő jelek egyikén. Végül vicsorogva lesújtott a csecsemő arcára, és beledobta a gyermeket a lángoló hasadékba.

– Ne! – Az erdőben visszhangzó sikoly még az öreg isteneket is fel tudta volna ébreszteni álmukból, ahogy a nő remegve átkozta a nevüket, azt követelve, hogy engedjék szabadon.

Lord Rydainn üvöltött kínjában, miközben a véna felé kúszott, borzalmasan megcsonkított lábát maga után húzva.

– Te rohadék! Te átkozott rohadék!

Cadavros ismét felüvöltött. Bőréből füst gomolygott, és egész testében remegett. Visszanyúlt a lángok közé, és kiemelte közülük a kisfiút, aki nem sikoltozott, még csak nem is sírt. Egyáltalán nem mozgott.

Lady Rydainn szívébe fájdalom hasított, miközben távolról fürkészte a gyermekét. A tekintete az élet jelét kereste rajta. A takaró, amibe korábban bepólyálta, elégett, és teljesen szabadon hagyta a kis testet. A gyermek feje oldalra billent, a szeme még mindig csukva volt.

Életben van? Ó, istenek, csak legyen életben!

Cadavros ismét maga elé tartotta a fiút, továbbra is vicsorogva, és olyan rosszindulattal bámulta, hogy Lady Rydainn gyomra görcsbe rándult tőle.

– *Pilazyo* – rimánkodott remegve. – *Jye suaparcz vitaez!* – *Kérlek! Kíméld meg az életét!*

Ekkor kósza füstfoszlányok sodródtak végig a mágus arca előtt, és az asszony nyers hús csillogását pillantotta meg a kérges bőr mögött.

Az anya ekkor döbbent rá, hogy amikor a varázsló ártani próbált a fiának, valahogy benne is kárt tett valami.

A torkára nehezedő nyomás enyhülésnek indult, és Lady Rydainn minden akaraterejétől megfosztva lerogyott a földre. Amikor azok a patás lábak ismét ott álltak előtte, felemelte a tekintetét, és azt látta, hogy Cadavros felé nyújtja mozdulatlan gyermekét, hanyagul, a karjánál fogva lógatva, mintha nem lenne több egy hússal és csonttal teli zsáknál. Az asszony kinyújtotta erőtlen karját, átvette a kisbabát, és magához szorította. Perzselő forróság égette a bőrét, de nem volt hajlandó elengedni a kisfiút.

– Életben van? – kérdezte Lord Rydainn a fájdalomtól rekedtes hangon, miközben a földet karmolászva feléjük kúszott. – Él még?

A felesége nem is válaszolt. Még mindig túl élesen hasogatta a düh ahhoz, hogy érdekelje a férje szenvedése, miközben az arca elé emelte a fiát, és megérezte a szájából kiáramló meleg levegő páráját.

Hála legyen az isteneknek! A gyermek lélegzett. Lady Rydainn könnyes sóhaj kíséretében még erősebben magához szorította a fiát, és megcsókolta a feje búbját. Az ő édes, drága gyermeke túlélte, hogy bedobták a szuroktűzbe – amitől bárki más hamuvá égett volna, mint azok a szegény katonák.

A kicsi mégis túlélte. Az istenek kegyelme folytán megmenekült.

A csecsemő felébredt, és korábban ártatlanul kék szeme immár borvörösen ragyogott, narancsszínű és aranysárga örvényekkel, amelyek

egy fekete szakadékba zuhogtak bele középen. Ezüstös kis fürtjei, amelyek nemrég kezdtek kinőni, elhamvadtak a tűzben. Ártatlan, szerető gyermeki lelke is eltűnt. Olyan torzszülött lett belőle, akinek még az istenek is biztosan hátat fordítottak volna.

Az anyja karjában lévő gyermek békésen fészkelődött, vidáman gügyögve, ami elég különös látvány volt azok után, amit pár pillanattal korábban kellett elszenvednie. Az arcán lévő seb mély barázdává feketedett, pont olyanná, mint a véna, amelyből kihúzták. A seb szélein kisebb, fekete erek ágaztak szét, mint térképen a patakok.

A nő remegő ujjakkal végigsimított a kis arcon, és amikor az erekhez ért, elrántotta a kezét a bőrén végigfutó perzselő fájdalomtól.

– Hogy tehetted ezt? – suttogta, miközben a férjére emelte a tekintetét. – *Hogy tehetted!*

Lord Rydainn némán zokogott a távolban, és a felesége gyűlölete egyre nőtt iránta, ahogy számba vette a fiát sújtó tartós károsodásokat.

Branimir is elindult feléjük. A szeme tágra nyílt a csodálkozástól. Lady Rydainn szemében könnyek homályosították el az alakját, amikor eszébe jutott Zevander születése és az, hogy Branimir akkor ugyanilyen kíváncsian nézegette a kisöccsét. Milyen drága és ártatlan volt akkor; azok az emlékek most már csak feledésbe merülő álomnak tűntek.

Branimir Zevander felé nyúlt, és végighúzta az ujját az öccse mellkasán lévő rajzolaton, egy furcsa, fekete örvényen, ami korábban mintha feldühítette volna Cadavrost. Közelebbről megvizsgálva úgy tűnt, mintha ősi primír nyelven írt szavak lennének az örvénybe fonva ugyanazon a módon, ahogy a Lady Rydainn szívén nyugodó viaszpecséten. Branimir szája vicsorra húzódott, miközben suttogva kiejtette azokat a szavakat, amelyek egyenesen Lady Rydainn lelkiismeretébe hasítottak.

– *Il captris nith reviris. – Amit elvettek, az soha nem tér vissza.*

1.
RÉSZ

ELSŐ FEJEZET

MAEVYTH

Gyűszűvirág hitközség
Napjainkban

Az erdő már jó ideje nem evett.

Bekukucskáltam a kísérteties boltív mögé, a Boszorkányvölgy mélyébe, abba az elátkozott foltjába az erdőnek, ahova a bűnösök mennek meghalni. Ez a rész pár évszázaddal ezelőtt kapta a nevét, mert régen ott áldozták fel a boszorkányokat, és azóta is a sötét múltjával riogatják az eretnekeket és az erkölcsteleneket. A hitközség lakói *Elemésztő erdő*nek nevezik, mert a száműzöttek tetemei néha a fák peremén kötnek ki, de a húsuktól és a bőrüktől megfosztva. Némelyik olyan felismerhetetlenül megcsonkítva, hogy csak a bokacsontján lévő fémbilincsből lehet tudni, hogy ő is a kitaszítottak közé tartozott.

Az erdő baljós bejáratát dérrel borított, egymásba fonódó hegyes csontok és göcsörtös botok határolják. A kapu két oldalán öreg, viharvert tölgyfák sorakoznak, amelyeket magasra kúszó tövisbokrok fojtogatnak, áthatolhatatlan falat hozva létre, ami több száz holdon át húzódik mindkét irányban. A borongós félhomályban nem igazán lehet belátni a göcsörtös fatörzsek labirintusába, amelyek fájdalmukban kicsavarodó és kétségbeesetten az ég felé nyújtózkodó holttestekre emlékeztetnek. Az erdő elvadulva, éhesen várja a táplálékát, aminek pontosan délben kell megérkeznie.

Lebámultam kopottas csizmámra, aminek a hegye pont nem ért hozzá a boltív alatt lévő kövekhez, vagyis ahhoz a határhoz, amelynek az átlépése felébreszti a túloldalon lapuló szörnyeteget. Még soha nem

álltam ennél közelebb ahhoz a baljós választóvonalhoz, a bejárathoz, ami mögött erőszakos események szoktak történni a fák között. Bár mindig is kíváncsi voltam arra, hogy mi lehet mögötte, még egyszer sem mertem betenni a lábam a fák ködös labirintusába. Soha senki nem csinált ilyet, akit nem kényszerítettek rá, mert az Elemésztő erdő soha nem adta vissza azt, amit kapott.

Jeges széllökés kapott a fekete ruhám szegélyébe; amikor megcsiklandozta a vádlimat, az összes idegszálam megfeszült. A vállamra vetett köpeny nem igazán tudott megvédeni a csontig hatoló, kegyetlen hidegtől. Nem a szél vagy a fagy miatt reszkettem, hanem a pletykák miatt, amelyek arról szóltak, hogy mi zajlik az ősöreg fák között.

Néhány falubeli sokat suttog a dérdúrról – egy démonról, aki csillapíthatatlanul éhezik az emberhúsra. Úgy tartják, hogy a szörnyeteg az őslakosok bosszúja, akiket elűztek ezekről a vidékekről, és északabbra kényszerítettek. Mások a kanócákról mesélnek, azokról az apró erdei tündérekről, akik a kiközösített boszorkányok lelkét öröklik, és ismerősök hangját utánozva csalogatják magukhoz és marcangolják szét az eltévedteket. Gyűszűvirág hitközség legtöbb lakosa, a polgármestert is beleértve, mélyen hisz abban, hogy a végítélet angyala lakik az erdőben, aki megbünteti azokat, akik megtagadták szeretett Vörös Istenüket.

Akárki is lakik odabent, az biztos, hogy különösebb válogatás nélkül fal fel mindenkit, mert egyáltalán nem minden száműzött rossz ember, elvégre az erdő egyszer-kétszer még kisgyermekeket is elrabolt.

Egyszer egy kisbabát is.

Én még csak alig néhány napos voltam, amikor az elátkozott kapu előtt rám találtak egy fűzfa kosárban, egyetlen fekete rózsával a mellkasomon. Azt senki sem tudta, hogy ki hagyott ott, de a hitközség összes tagja úgy gondolta, hogy bárki is volt, minden bizonnyal abban reménykedett, hogy az erdő engem is felfal.

Szerencsére valaki még azelőtt rám talált, hogy ez bekövetkezhetett volna, és a Bronwick család küszöbére helyezett. Máskülönben valószínűleg én is úgy végeztem volna, mint sokan mások, akik áldozatul estek az erdő kielégíthetetlen étvágyának.

Mennyi elveszett lélek. Több százan is lehettek. Valószínűleg az a férfi is köztük volt, akit a nagyapámnak neveztem, Godfrey Bronwick. Ál-

lítólag betévedt a kapu túloldalára, miután túl sok morumbogyóbort ivott, és elnyelte a ködös félhomály.

Sajnos senki sem mert bemerészkedni oda, hogy megkeresse. Még apám sem.

Az apám.

A hivatalos levél, amit lazán tartottam az ujjbegyeim között, szabadulni próbált rabságából, miközben szórakozottan bámultam a vastag papírra nyomtatott kalligrafikus betűket. Aznap reggel érkezett egy vörös viasszal lezárt borítékban, a király pecsétjével ellátva. Ilyen puccos módon tájékoztattak arról, hogy a nevelőapámat megölték, miközben a fanatikus Szent Embereket szolgálta, a vonkov hadsereg vallásos hadtestét, ami vasmarokkal uralkodott a kontinens nagy részén. A katonaszökevények egy kis csapata bevette magát Lyveriába a kontinens északi részén, és apám misszionáriusként zarándokolt oda, hogy szeretett hazánk dicsőségére megtérítse a lyvereket.

Két hónap telt el azóta, hogy eltűnt – a feltételezések szerint megölték a disszidensek –, így rólam és a nővéremről, Aleysiáról immár a mostohanagymamánk, Agatha gondoskodott. Egy rendkívül utálatos nő, aki valószínűleg szíves örömest száműzött volna minket az erdőbe, ha a nagyapám nem rendelkezik másképp a végrendeletében.

– És most mi lesz? – dünnyögtem, miközben a végtelen, sötét erdőt bámultam a könnyeim ködén keresztül, és azt próbáltam elképzelni, mit tartogat a jövő.

A hajadon lányok, akiknek nincs apjuk, hogy megvédje az érdekeiket, kétféle sorsra juthatnak. Vagy azonnal házasságra kényszerítik őket, vagy az egyház szolgálatába kerülnek a Vörös Fátyolosok egyikeként – a papnőként, akit a haláláig isten alázatos dicsőítésére köteleznek. Még ha hajlandó is lettem volna férjhez menni – ami eszem ágában sem volt –, az egész hitközség páriaként tekintett rám, így nem sok esélyt láttam arra, hogy elfogadható udvarlót találjak.

Így csak egy lehetőségem maradt, és inkább egyenesen berohantam volna az erdőbe, mint hogy kitegyem magam azoknak a szörnyűségeknek, amelyeket a Vörös Fátyolosoknak kell rendszeresen elszenvedniük az értesüléseim szerint. Ezek közül az a legkevesebb, hogy a hallgatási fogadalmuk megerősítéseképpen kivágják a nyelvüket. Úgy hallottam,

hogy a legtisztátalanabbnak tartott jelölteket durva átnevelésnek vetik alá, vagyis gyakran beléjük verik az engedelmességet, és arra kényszerítik őket, hogy hosszú időszakokat töltsenek teljesen elszigetelve mindenkitől.

Már attól összeszorult a mellkasom, ha arra gondoltam, hogy milyen lenne, ha elválasztanának a nővéremtől, az egyetlen embertől, aki valaha is feltétel nélkül szeretett. Ő az egyetlen, aki hajlandó volt többet látni belém egy elátkozott csecsemőnél, akit kiraktak az Elemésztő erdő peremére, attól függetlenül, hogy milyen hatással volt ez a jó hírére nézve. Bronwick nagypapa vér szerinti örököseként ő nagyobb eséllyel pályázhatott férjre, bár azt ő sem dönthette volna el, hogy kihez akar hozzámenni. Ami azt jelentette, hogy ha *én* egyházi szolgálatra kényszerülnék, csak egy-egy száműzetésen láthatnám, amelyeken az összes papnak részt kell vennie.

Agatha annyiszor fenyegetőzött azzal, hogy zárdába küld, *egy kis jámborságot tanulni,* hogy nem sok jóra számíthattam.

Egyik lehetőséget sem találtam vonzónak, de a két rossz közül, amivel szembe kellett néznem, a házasság legalább megóvott volna a templom börtönétől, amelyben a papnők kénytelenek élni. És ami még rosszabb, Vörös Fátyolosként ki lettem volna szolgáltatva Sacton Crainnek, az egyház legnagyobb hatalmú tagjának, aki mindent elkövetett volna azért, hogy totális pokollá tegye az életemet. Az a férfi nemcsak a szigorú elvárásairól és alig leplezett nőgyűlöletéről volt hírhedt, hanem a szokatlan és furcsa büntetéseiről is, amelyek között például a csupasz hátsók elfenekelése is szerepelt, a térdén végrehajtva.

A papír teljesen összegyűrődött az öklömben, miközben pár pillanatra engedtem a késztetésnek, hogy magam elé képzeljem az aktust.

Egyszerűen nem voltam hajlandó kiszolgáltatni magam egy ilyen embernek.

Vagy bármelyik férfinak, ha már itt tartunk.

Bár a nevelőapámat alig ismertem, és nem is tudtam túl sok szeretetet táplálni iránta az állandó távolléte miatt, a puszta létezése nem csupán védőhálóként szolgált Agatha és köztem, hanem attól is megóvott, hogy valaha is fenyegető lehetőségként kelljen gondolnom a Vörös Fátyolosok életére.

A halála a szó minden értelmében tragédia volt, és én életemben először rettegni kezdtem a jövőtől.

Átkozottul nagy káoszt hagytál magad után. És mi végett?

A harag, amit apám iránt éreztem, indokolatlan volt, mint azt magam is jól tudtam, de a fenébe is, belegondolt egyáltalán a tettei lehetséges következményébe? A puszta *lehetőségébe* annak, hogy esetleg meg is halhat, és akkor a családjára le fog sújtani imádott egyházának a bosszúja? Hogy a nővérem és én pont annak a nőnek a gondjaira leszünk bízva, aki még a fájdalmas bütykeinél is jobban utál minket, amelyekre folyamatosan panaszkodik?

Legszívesebben belesikoltottam volna a semmibe. Puszta kézzel meg tudtam volna fojtani a sorsot, amiért mérgezett ujjaival belekavart az életünkbe.

Miközben a lehetséges kimeneteleken töprengtem, a mellkasomban izzó gyász komor pászmái egyre erőteljesebben gomolyogtak és izzottak a fokozódó haragomtól táplálva. A szabadulás vágyától csendes láng csapott fel a mellkasomban. De ezeket az érzéseket kénytelen voltam eltitkolni, mert attól féltem, hogy olyan benyomást fogok kelteni, mintha megszállt volna a gonosz – ahogy azt errefelé rá szokták fogni a lányokra, amikor szabadjára engedik az érzelmeiket.

De a dühöm sehogy sem volt hajlandó alábbhagyni, miközben a valóság helyét egy komor jövőkép töltötte be a fejemben.

Légy átkozott! – üvöltötte egy hang a fejemben.

Bár egyesek talán hajlamosak lettek volna a katonaszökevényeket hibáztatni apám haláláért, én nem értettem velük egyet. Én azt az istent hibáztattam érte, aki folyamatosan vért követel. A *magasztos* istent, aki családokat tép szét, és ártatlanokat száműzet. Azt a láthatatlan lényt, akitől errefelé jobban félnek, mint az erdőben lakó szörnyetegtől. Azt, akinek apám örök hűséget fogadott.

Lenéztem a levélre, amelynek hátuljára haragból és bosszúból azt írtam, hogy *A Vörös Isten nem létezik.* Ezek a szavak lüktettek a koponyám hátuljában is minden egyes alkalommal, amikor letérdeltem imádkozni. Ezek a szavak buktak ki majdnem a számon minden egyes korbácsolásnál, amit el kellett szenvednem valami légből kapott vétség

miatt, amit Ellene követtem el. De ha valaha is kimondtam volna hangosan, azonnal eretneknek bélyegeztek volna.

Boszorkánynak.

Ó, mennyi csámcsognivalót biztosított volna ez az egész átkozott egyházközségnek! Ha bárki meglátta volna a levelet és azt, amit ráírtam, azonnal száműztek volna ebbe az erdőbe. Persze el is égethettem volna, hogy minden nyomát eltüntessem az istenkáromlásnak. De arra vágytam, hogy a szél gondjaira bízhassam a szavakat, és láthassam, ahogy olyan helyre sodorja mindet, ahonnan senkinek nem lesz bátorsága kihozni őket.

Az éhező fák közé, amelyek egészben felfalják őket.

Kinyitottam a számat, hogy kieresszem magamból a sikolyt, ami már nagyon régóta rimánkodott azért, hogy kiszabadulhasson. A düh és a frusztráció úgy összeszorította a szívemet és a tüdőmet, hogy minden egyes levegővétel fájdalmat okozott. Tátott szájjal meredtem a levélre a könnyeim fátyolán keresztül, és reszketve felsóhajtottam. Az érzelmek továbbra is a torkomat fojtogatták, mint már annyiszor, amikor kénytelen voltam visszanyelni őket a gúny, a megvetés és az elutasítás miatt. Túl korán megtanultam, hogy egy lány sikolya csak ingerült közönyt vált ki errefelé az emberekből.

De különben is, mit számít ez most már? Apa eltávozott. Az életünk attól a naptól fogva teljesen megváltozott, és már soha többé nem lesz ugyanolyan.

Annyira belemerültem a gondolataimba, hogy a levél kicsusszant a kezemből, és közvetlenül a kapu túloldalán landolt, ahol furcsa módon vergődni kezdett a földön, mint egy partra vetett hal. A szavak, amiket ráírtam, hevesen reszkettek a papíron; a szellő minden egyes rohamánál hol felvillantak, hol elbújtak a szemem elől. Egészen addig, amíg a levél mozdulatlanná nem vált, és új mondat jelent meg az enyém helyén, ugyanolyan elnagyolt kézírással. *A halál az isten.*

Ráncokba szaladt a homlokom, és még az is átfutott az agyamon, hogy talán tényleg ezt írtam oda véletlenül.

De nem tettem.

A halál az isten? Mit jelent ez egyáltalán?

Nyugtalanító értetlenség cirógatta végig a nyakam, miközben benyúltam a levélért; merészen átdugtam a kezem azon a tiltott határvonalon. Közvetlen közelről akartam megvizsgálni azokat a szavakat, hogy megbizonyosodjak arról, hogy nem csak képzelődöm.

De amikor lehajoltam, hogy visszaszerezzem a papírt, forró fájdalom hasított az alkaromba.

– A francba!

Amikor felemeltem a kezem, láttam, hogy a ruhám ujja könyékig felhasadt, és az alkarom alján lévő csíkból vér csordogál. Egy aljas, hegyes csontdarab állt ki a kapu boltívéből, amin ott is maradt egy foszlány a ruhám szövetéből, egyértelmű bizonyítékául annak, hogy mi sebzett meg, és egy kis darab vérfoltos csipke libbent le a hegyéről. Ebben a pillanatban zúgó hang nyomta el a fák susogását, amitől még jobban összehúztam a szemöldököm. A csontról fehér füstpászmák kezdtek gomolyogni, és a korábban vörös vércseppek feketére égtek.

Valami fény villant meg a szemem előtt, és az egész erdő megremegett a villódzástól. Távta maradt a szám a látványtól, miközben a különös jelenségre szegeztem a szememet, és megpróbáltam eldönteni, hogy a valóságot látom-e. Elég sok történetet hallottam már tengerészekről, akik a fényben úszó falakra bukkantak mérföldekre a szárazföldtől, ami eltérítették és egyenesen visszairányították őket oda, ahonnan jöttek. De ők még a szerencsésebbek közé tartoztak. Másokat állítólag szőröstül-bőröstül elnyeltek az égig érő viharok, és soha többé senki nem látta a hajójukat.

Miközben a sebesült karomat szorongattam, egy erős széllökés felkapta a levelet a földről, és egyre mélyebbre és mélyebbre sodorta a hófehér papírt a sötét fák közé. A kósza légmozgás a hajamat is kiráncigálta a fekete rózsás csatomból, és úgy cirógatta végig hosszú, rakoncátlan tincseimmel a bőröm, mintha kísérteties ujjbegyek simogatnának, azzal a borzalmas gondolattal riogatva, hogy mi történhet velem, ha a szél szeszélye folytán a polgármester vagy Sacton Crain kezébe kerül a levelem.

De talán inkább azt találtam ijesztőnek, hogy nem is zavarna, ha ez történne.

Utána viszont éppen olyan gyorsan el is halt körülöttem a szél, amilyen gyorsan feltámadt. Miközben a hátborzongató némaság a csontjaimat cirógatta, tehetetlenül figyeltem, ahogy a levél eltűnik a szemem elől.

Végül beleolvadt a félhomályba.

Lepillantottam a vérre, ami még mindig szivárgott a sebemből, és megfordultam, hogy hazamenjek és lemossam.

Ekkor egy reccsenés keltette fel a figyelmemet.

Ahogy korábban, most is bekukucskáltam a ködös erdőbe, hogy megtaláljam a hang forrását.

Némaság. Nyugalom.

Semmi.

Egy gyermek halk kuncogása szállt fel a fák között, kísérteties visszhangra emlékeztetve.

– Maevyth! – suttogta szeszélyesen, és a nevem hallatán libabőrös lettem.

Végigsiklott a tekintetem a sötét fatörzseken, és eszembe jutott az erdő egyik legfőbb szabálya: *soha ne reagálj a saját nevedre!*

– A halál az isten – tette hozzá a hang, a papírra írt szavakat visszhangozva.

A boltíves kapuból feketeség tódult felém, és hátralökött.

A deres talaj a gerincemnek csapódott, és kipréselte a levegőt a tüdőmből. Köhögve az oldalamra fordultam. Egy hollóraj rebbent fel az égre a fejem fölött, hangos károgásukat a szárnyuk suhogása központozta. Úgy száguldottak el felettem, mintha megriadtak volna valamitől, és az én szívem is a mellkasomban kalapált, miközben a tüdőm ismét megtelt levegővel.

De végül elcsitult a zűrzavar, és zihálva visszafordultam a kapu felé. Már csak egy madár maradt ott, amit felnyársalt egy hegyes csont, egy rosszindulatú, fehér tövis, ugyanolyan, mint amelyik engem sebzett meg. Levegőért kapkodva néztem, ahogy a madár tehetetlenül vonaglik és károg, miközben a vére a kapu aljában felhalmozott sápadt kövekre csöpög. Egyszer csak megcsillant a szeme, és ettől észrevettem rajta valami furcsát.

Rezzenéstelen tekintettel, lassan talpra álltam, és odasétáltam a madárhoz. Még mindig remegett az összes izmom, de mire odaértem hozzá, a holló mozdulatlanná vált. A szeme különös, ezüstös árnyalata még holtában is feltűnő volt. Annyira, hogy még az a kérdés is felmerült bennem, nem volt-e vajon már a kegyetlen halála előtt is beteg.

Az üveges, elvarázsolt ragyogásban, ami végtelenül hidegnek és élesnek tűnt, a saját tükörképemet láttam a túlvilág dermesztő háttere előtt. Egy olyan helyen, amelyet mindig is féltem elképzelni.

A halál birodalmában.

Miközben a balszerencsés teremtményt bámultam, és azt néztem, ahogy a vér lecsorog az ágakon, erősen megsajdult a mellkasom mélye.

Miután gyorsan körülnéztem, hogy ellenőrizzem, nem lát-e valaki, felnyúltam, és a nagy madár szárnyaira simítottam a tenyeremet. Meleg vér szivárgott le a csuklómra, ahol összekeveredett a sajátommal, miközben az erőfeszítéseimtől megnyikordultak az építmény csontjai és farészei. Már remegett a karom az erőlködéstől, de a madár még mindig nem mozdult. Felnyögtem, és még hevesebben kezdtem rángatni.

– Gyerünk már. Gyere már le onnan!

A csizmámat a boltívnek támasztottam, és az összes izmomat megfeszítettem.

Hangos rikoltás következett, majd hátrarepültem, és felsikoltottam, miközben másodszor is hátrabukfenceztem. A madár mellettem feküdt a földön; a mellkasa alig észrevehetően emelkedett és süllyedt. A csőre sarkából vér csordult ki, vörös nyomot hagyva a kísértetfehér hóban, miközben a holló vonaglott kínjában. Végül valahogy talpra állt, és kettőt ugrott felém, majd az oldalára borult. Könnyek gyűltek a szemembe, miközben a tehetetlen kis lény a csőrét nyitogatta és csukogatta, mintha azt próbálná elmondani, hogy mi a baja. Szinte hallottam, ahogy irgalomért könyörög. A sebe halálosnak tűnt. A mellét átszúró csont túl nagy volt ahhoz, hogy megkímélje a létfontosságú szerveit, és a madár élete a szemem előtt hunyt ki.

Csinálj már valamit! Ne hagyd szenvedni.

Összeszorult a gyomrom a gondolattól. Egyszer végignéztem, ahogy nagyapám elvágta egy aznap született őzgida torkát, akit súlyosan megsebesített egy sólyom. Azt mondta, irgalomból tette.

Vonakodva kivettem a szoknyám zsebéből egy kis nyúzókést, amit fafaragáshoz és gyümölcsvágás végett tartottam magamnál. És amit Agatha már többször megpróbált elkobozni tőlem, nem sok sikerrel. Remegő kézzel kicsúsztattam házi készítésű szövettokjából, és térdre ereszkedtem, hogy a combomra fektessem a madarat. Miközben küzdeni próbált ellenem, remegő lélegzettel kifújtam a levegőt, és kifeszítettem a nyakát, hogy végighúzhassam a pengét a torkán, miközben görcsbe rándult a gyomrom. *Irgalomból teszem,* mondta a fejem, de a szívem halkan felzokogott a mellkasomban. Egészen addig még soha nem öltem meg semmit és senkit a saját kezemmel.

Milyen szörnyű teher végignézni egy élőlény halálát.

MÁSODIK FEJEZET

MAEVYTH

A bánat jeges lehelete fehér felhőcskékben távozott belőlem, és amikor elernyedt a szorításom, kiderült, hogy a madár már nem is mozog. Azonnal kihűlt és megmerevedett.

Gyorsan körbepillantottam, majd letöröltem a könnyeimet, felkaptam a hollót, és a karomba ölelve az erdő széléhez siettem. Egy télbogyóbokor alatt találtam egy lapos követ, és sekély gödröt kapartam vele a földbe. A kora téli levegő csípése esetlenné tette a kezemet, elzsibbasztotta, miközben sietve elvégeztem a feladatot. Miután elég mélyre leástam, beletettem a madarat a gödörbe, és betemettem. Úgy gondoltam, hogy a mérgező bogyók majd távol tartják tőle az állatokat, de a biztonság kedvéért azért leszedtem néhányat, és leraktam őket a kezdetleges sírhantra.

Az egyházközségünk tagjai úgy gondolják, hogy a madarak a halál hírnökei. De ők rólam is ezt hiszik, úgyhogy talán én is rokonságban állok ezekkel a baljós teremtményekkel. Azt beszélik, hogy azon a napon, amikor megtaláltak az erdő közelében, hollók nyüzsögtek a kosaram körül. Én szerettem volna azt hinni, hogy vigyáztak rám, de néhányan úgy gondolták, hogy ez egy jel. Egy rendkívül baljós jel.

Az egyházközség azóta is átkozottnak tart.

A lelenc.

Ezt a nevet rajzolták a szívemre az első keresztelőmön, mint egy sebhelyet, amikor felajánlottam magam az istenüknek. Amikor ki-

mondtam azokat a szavakat, amelyek a könyörtelen megváltójukhoz bilincseltek. De a falánk, mindig többre éhes erdőhöz hasonlóan ők sem elégedtek meg a jámborságommal. Még ezután is úgy tekintettek rám, mint valami aberrációra.

Pontosan el tudnom képzelni, mit mondanának egy ezüst szemű hollóról.

Ekkor valami mozgást pillantottam meg a szemem sarkából, és az erdő szélén álló kis, nádtetős házikó felé fordultam, ahol egy hófehér hajú asszony egy köteg fát szedett össze egy nagyobb kupacból, kétrét görnyedve. A farakás egész télre elegendőnek tűnt, amitől felmerült bennem a kérdés, hogy vajon hogyan vágta fel mindezt egyedül. Végtére is, senki sem segített volna neki.

Lehet, hogy engem kerültek a hitközség tagjai, tőle viszont rettegtek. *A Boszorkánybanyá*tól. Azt beszélték, hogy megölte a férjét, és gyerekszíveket evett. Biztosra vettem, hogy őt is az Elemésztő erdőbe száműzték volna, mint mindenki mást, akivel szemben felmerült a boszorkányság vádja, ha nem lett volna a gyógyítói tehetsége, amivel pár évvel ezelőtt megmentette a polgármester fiát egy súlyos álomláztól, amibe a legtöbben belehaltak. A Boszorkánybanya néha hasznosnak bizonyult, és ezért több mindent elnéztek neki, mint nekem valaha is.

Miközben visszabicegett a kunyhójába, félúton megállt, és felém fordult. Megmagyarázhatatlan rettegés járta át a csontjaimat. Meglátott volna? Képes lenne elmondani valakinek, hogy mit tettem? Ha valaki megtalálja azt az elásott madarat, ki fognak vallatni. Megkínoznak. Esetleg démonűzésnek vetnek alá.

A ruhám fekete anyagába töröltem a csuklómat, miközben végiggondoltam a tettem lehetséges következményeit.

Ki is áshattam volna a madarat. Visszadobhattam volna az erdőbe. De halottat kiásni bűn, és az én világomban még a hollók élete is értékesnek számít.

Ekkor szárnyak suhogása szakította félbe a gondolataimat, ezért megfordultam, és megláttam a többi hollót, amint a bogyókat csipegetik a földről, amiket odaszórtam.

– Hé! Hagyjátok ott! Menjetek innen! – kiabáltam rájuk, miközben hadonászni kezdtem, hogy elriasszam őket. A nagy zűrzavarban

egyszer csak megpillantottam a messzeségben egy piros zászlót, rajta egy kereszttel.

A száműzetés menetét.

Annyira lekötötte a figyelmemet a felém közeledő gyülekezet, hogy észre sem vettem Lollát, mostohanagyanyám házvezetőnőjét és legfőbb bizalmasát, aki felém tartott az udvaron keresztül, amíg meg nem szólalt.

– Mi az istent csinálsz, Maevyth?

Megdöbbenve felé fordultam, és nyugtáztam, hogy biztos távolságban maradt az erdőtől, a jelek szerint attól tartva, hogy végén még kinyúl érte valamelyik fa, és berántja a félhomályba, ha túl közel megy hozzá.

A megmaradt kezével odaintett magához. A másik karját a fűrészfogiak csapták le, azok az izomagyú semmirekellők, akik Grimsby polgármester megbízásából szedik be az adósságokat. Lolla, avagy Delores, ahogy mindenki más szólította, nem tudta kifizetni az adóját, és a családja elkergette otthonról. Nagyapa akkor, jó pár évvel ezelőtt megsajnálta, és befogadta, hogy Agathának legyen társasága, bár mostohanagyanyám általában úgy bánt ezzel a szegény nővel, mint egy háziállattal.

– Jön a polgármester, te meg itt teszed-veszed magad ezeknél a nyomorult fáknál, azokkal az istenverte madarakkal. Gyere már be, kérlek. Gyorsan!

Nem számított, hogy tizenkilenc éves voltam, vagyis gyakorlatilag felnőtt nő azoknak a szemében, akiknek fontos az ilyesmi; Lolla még mindig úgy bánt velem, mint egy gyerekkel.

Én pedig valamilyen megfejthetetlen okból kifolyólag még mindig engedelmeskedtem neki.

Otthagytam a sírt, és a sebesült karomat a hátam mögé rejtve elindultam felé. Amint karnyújtásnyira kerültem tőle, máris elkezdett fél kézzel és nagy felhajtással rendbe szedni. Úgy tűzte fel a ruhája ujját, hogy az eltakarja csonka könyökét. A fűrészfogiak arról voltak híresek, hogy előbb vágnak, és csak utána kérdeznek, és a szörnyű kivitelezésük is a feladattal kapcsolatos apátiájukról árulkodott.

– Istenemre, ha valaki meglátott volna itt az előbb… – mondta Lolla, és lesöpört a szoknyámról valamit, ami szemmel láthatóan ott sem volt. A níluskék, virágos brokátfűzővel ellentétben, amit a barna szoknyája felett hordott, az én ruhám egyszerű és fekete volt, mint kora gyermekkorom óta mindig; soha nem hagytak mást viselni. A nyakamat a jellegzetes fekete nyakpánt díszítette, rajta a szentháromságkereszttel, amit a polgármester utasítására kellett viselnem, hogy a Vörös Istenünk kegyelmére emlékeztessen. Ugyanezt a szimbólumot viselte valószínűleg az apám is, amikor a Szent Emberek nevében lemészárolták.

Végigsimítottam az ujjammal a Lolla vállán lévő egyik virágon, arra a napra vágyakozva, amikor én is valami ehhez hasonló elegáns darabot vehetek fel.

De ő a simogatásommal nem is törődve csak tovább fontoskodott, és közben korholt.

– Te jóságos ég, pont a hollók érdekelnek? Ezért biztosan boszorkánynak nyilvánítottak volna.

Gyűszűvirág hitközség lakói már sokkal rosszabb dolgoknak is neveztek. A megérkezésem után következett a történelmünk leghidegebb tele, és az élelem is kevésnek bizonyult. A következő nyár során megfertőződött a gabona, és kiszáradt a termés. A falubeliek azt mondogatták, hogy én hoztam rájuk az éhínséget, hogy egy egyszerű kis csecsemő tehet erről a katasztrófáról.

– Te mindig is azt mondtad, hogy egy boszorkányban sokkal több tartás van, mint a gyülekezet bármelyik tagjában.

Lolla szemöldökét összehúzva fájdalmas fintort vágott, és megrázta a fejét.

– Ó, az ég szerelmére, meg kellene már tanulnom befogni azt az átkozott számat előtted és a nővéred előtt. Túl sok alapot adok nektek a szemtelenkedéshez. Különösen Aleysia esetében. – A fülem mögé tűrte az egyik kósza hajszálamat; a rakoncátlan fürtjeim nem voltak hajlandóak a helyükön maradni. – Ezek a szavak jelentik majd a vesztedet. Szóval felejtsd el őket. És az összes többi nevetséges megjegyzést is, ami átgondolatlanul kibukott a számon, ha már itt tartunk.

Amikor a karomhoz ért, ahol a ruhám szakadásán keresztül látszott, hogy még mindig vérfoltos a bőröm, elkomorult.

– Mi az isten…?

– Megkarcolt egy ág, ez minden. Semmi komoly.

Arra nem vettem a fáradságot, hogy a hollót is megemlítsem. Bármennyire is szerettem Lollát, és bármennyire is bíztam benne, amióta csak ismertem, pontosan tudtam, hogy ő is ugyanúgy fél azoktól a madaraktól, mint mindenki más, és hogy biztosan alaposan kiosztana, ha elszólnám magam.

– Hát, akkor mosakodj meg. Nem hagyhatjuk, hogy így jelenj meg a száműzetésen. – Lolla homlokráncolása kicsit megszelídült, miközben gyengéd ujjaival megsimogatta hosszú, fekete hajam. – Hogy érzed magad? – kérdezte, egyértelműen a levélre utalva.

– Nagy szükségem lenne nagyapa legerősebb borára.

Lolla ajka mosolyra görbült, miközben az idős asszony a szemét forgatta.

– Mint mindannyiunknak. De ilyen kora reggel ne is számíts semmi ilyesmire. – Az arcomra simította a tenyerét, és felsóhajtott. – Mindjárt itt az idő.

Ezektől a szavaktól rettegtem a legjobban.

HARMADIK FEJEZET

MAEVYTH

Még egyszer hátranéztem a mögöttem elterülő erdőre.

– Gyere! – mondta Lolla, miközben belém karolt, és átvonszolt a kövezett úton, ami elválasztotta az erdőt a mohával és indákkal benőtt kétszintes kunyhótól. A Boszorkánybanya viskóját leszámítva a legközelebbi lakóház több mint kétezer lépésnyire volt onnan – számtalanszor megszámoltam a lépteimet a városba vezető úton –, mert senki más nem mert volna ennyire közel élni az Elemésztő erdőhöz. De ez a terület történetesen tökéletes termőtalajt biztosított a morumbogyóknak, így nagyapa nem tudott ellenállni a kísértésnek, bármilyen mendemondák is terjedtek a fák között élő szörnyetegekről. A házikónk Gyűszűvirág külterületén, a tanyasi részen állt, elég messze a belvárostól ahhoz, hogy teljesen elszigeteltnek tűnjön, ugyanakkor elég közel ahhoz, hogy pletykáljanak róla.

Az előzhetetlen köd alatt lapuló gyepen egy kopottas tábla állt megdőlve a ház előtt; nagyrészt már lepattogzott róla a Fekete Veréb Pincészet felirat. A nagyapám a morumbogyóborból szerezte a vagyonát, ami gyorsan apadásnak indult, amikor a halála után Agatha megörökölte. A túlzott költekezése miatt adósságokat halmozott fel, és kénytelen volt eladni a nagyapám szinte összes ingóságát, a házat kivéve, ami azóta egyre romosabbá vált. Bronwick nagyapa még gondosan rendben tartotta a szőlőskertet, de az elhanyagoltság miatt a bogyóbokrok egy ideje már nem is hoztak termést. Agatha a pénz maradékából halottasházat

nyitott, abból kiindulva, hogy a halottak soha nem fognak elfogyni. Nagyapa szeretett borospincéje hullaházzá változott, és a szőlőskert tíz hektárján egy gondozatlan temető fogadta az elhunytakat. Az életképes morumbogyóbokrok egyhektárnyi maradéka főleg olajok és mérgek alapanyagául szolgált, amiket Aleysiának és nekem kellett elkészítenünk Agatha részére. Igen, mérgeket főztünk. Bár sokan rágcsálók és kártevők ellen használták fel őket, mások sötétebb szándékkal vásárolták meg azokat a kis fekete fiolákat. És hogyan is lehetne jobban bebiztosítani egy ilyen vállalkozást, mint azzal, ha az ember megkönnyíti a halál felé vezető utat?

Miután beértünk a házba, Lolla bezavart a ravatalozóvá alakított szalon melletti fürdőszobába. Miközben ott álltam a vizeslavór mellett, és meleg ronggyal törölgettem a sebemet, ő a szekrényben kutatott valami gyógyító kenet után. Semmit nem talált, csak kígyóolajat. A mögöttem lévő vécé bűze, ami olyan erős volt, mintha belefulladt volna valami, még tovább fokozta a közelgő száműzetés miatti idegességemet. Az sem nyugtatott meg, hogy a sebem ijesztően mélynek bizonyult, és el kellett nyomnom a késztetést, hogy kiadjam magamból a reggelimet, miközben azt néztem, ahogy a fertőtlenítés során szétválik a bőröm.

– Ugye, nem gondolod, hogy össze kellene varrni?

Ráncokba szaladt a homlokom, mert annyi rózsaszín húst láttam, hogy görcsbe rándult tőle a gyomrom. Bármennyi holttest megfordult már itt – amelyek némelyikét saját kezűleg kellett betolnom a hullaházba –, még mindig nem bírtam elviselni a vér látványát.

– Elég mély, de talán magától is begyógyul. Teljesen biztos vagy benne, hogy ez egy karcolás, és nem azok a szörnyű madarak csíptek meg? – kérdezte Lolla, miközben mély megkönnyebbülésemre felhagyott a sebem nyomkodásával.

Ha madárcsípés lett volna, a polgármester valószínűleg az én karom levágását is elrendelte volna.

– Teljesen biztos vagyok benne. – Felemeltem a karom, hogy megmutassam neki a rajta lévő borzalmas hasadékot. – Nagyon nagy csőrre lenne szükség ahhoz, hogy ekkora sebet ejtsen egy madár.

– Vagy fogakra. Tudod, néhányban démonok lakoznak.

– Ez újdonság számomra – horkantam fel, leküzdve a késztetést, hogy a szememet forgassam az újabb babonaság hallatán.

Egy gyors vizsgálat után Lolla bólintott.

– Kötözd be, amilyen gyorsan csak tudod. Mindjárt dél.

Ezzel kicsoszogott a mosdóból, én pedig morogva felkaptam a rongyot, amit ott hagyott, és a sebemre tekertem. A fogam segítségével fél kézzel összecsomóztam, és ráhúztam a ruhám fekete ujját. Miután elrejtettem szem elől, felsétáltam a lépcsőn az emeletre.

Bár a felső szinten rengeteg hálószoba volt, Aleysia és én a hideg padlástérben osztoztunk egy hálókamrán, ahova egy másik, zárt lépcsőház vezetett fel. Mi ketten tökéletesen elboldogultunk volna egymagunkban is, de a vonkov törvények értelmében a hajadon nők nem birtokolhattak saját ingatlant.

Amikor beléptem a hálószobába, Aleysia az ablakon át bámult kifelé. Mélybordó ruhája élénken kirajzolódott az unalmas, szürke falak előtt. A feje fölött kis fehér zacskók lógtak le a plafonról, amiket szárított virágok díszítettek, tele gyógynövényekkel. Álomszőttesek. Aleysia és én készítettük őket, hogy elűzzük a rémálmokat – amelyekre mindketten hajlamosak voltunk. A nővérem zabolátlan, szőke loknijai a vállára omlottak, éles ellentétet képezve az én fekete boszorkányfürtjeimmel, ahogyan Agatha nevezte őket. Bár az én színeim talán kicsit sötétebbek voltak, mint a nővéremé, ő mindig is sokkal vakmerőbb volt nálam. Ez a tulajdonsága jobban bosszantotta Agathát, mint az én rossz hírem. Az, hogy ő apám vér szerinti lánya volt, egyáltalán nem tette kedvesebbé a nővéremet a mostohanagyanyám szemében.

Odasétáltam mellé, és megnéztem, mi bilincseli le ennyire a figyelmét. Odakint két sor vörös és fekete köpenybe öltözött pap – a Szent Emberek – vezettek valakit, akiről azt feltételeztem, hogy ő lehet a fogoly, bár elég nehéz volt kivenni az alakját a sok fényűző és díszes kelme között. A sort két militáns vonkov zárta, akik azért jöttek Gyűszűvirágba, hogy fenntartsák a békét. Csúcsos fekete kalapot, váll- és karpáncélt viseltek, fekete zubbonyuk baljós árnyékként villant ki vörös köpenyük alól.

Őket a hívek követték hosszú sorban, akik kötelesek voltak részt venni a menetben. De az én figyelmemet leginkább a tömegben észre-

vett Vörös Fátyolosok keltették fel, a látványuktól új erőre kapott bennem az aggodalom.

– Nem akarunk beszélni apáról?

– Miért beszélnénk róla? – kérdezett vissza a nővérem hidegen. – Én nem igazán tudok sajnálni egy olyan embert, aki az élete nagy részét távol töltötte tőlem.

– Ezt megértem, de te is tudod, hogy mit jelent a halála, Aleysia. Úgy sejtem, hogy te viszonylag hamar férjhez fogsz menni. Nekem viszont be kell állnom közéjük – biccentettem a feltornyozott vörös fátyolos nők felé, akik mintegy azt vetítették előre számomra, hogy milyen kevés maradt a szabadságomból, amit a levél megérkezéséig élvezhettem. – Agatha el fogja intézni, hogy így legyen.

– Hát nem ígértem meg neked, hogy mindentől meg foglak védeni, húgom?

Felidéztem azokat az időket, amikor a nagyapánk pincéjében bujkáltunk, és gyermeki fogadalmakat suttogtunk egymásnak.

– Még kora gyermekkorunkban. De hogyan tudnál most megvédeni? A jövőm csak két irányban folytatódhat, és egyetlen lélek sem akad Gyűszűvirág hitközségben, aki megkockáztatná, hogy házasságra lépjen a *lelenccel.* És még ha akadna is, az a sors nem sokkal lenne jobb, mint a másik, ha engem kérdezel.

– Férjhez megyek, és én leszek a gyámod.

– Csak ha a *férjed* is beleegyezik – vágtam vissza.

– Ó, bele fog. – Aleysia úgy mosolygott, mintha már most tisztában lenne a még ismeretlen vőlegénye szándékaival. – De ezt ne most beszéljük meg. Én már belefáradtam az apánk halála miatti idegeskedésbe.

Ezt nagyon át tudtam érezni. Abban a pillanatban, amikor elolvastam a levelet, az érzelmek teljes kavalkádja futott végig rajtam – szomorúság, félelem, neheztelés, sőt, még leplezetlen harag is. De a jövőre fittyet hányó nővéremmel ellentétben én nem tudtam olyan könnyedén kikapcsolni a gondolataimat. Még úgy sem, hogy a figyelmem nagy részét a gyülekezet kötötte le, ami lassan közelített az erdő széle felé.

– Szerinted viselnek bármit is a Szent Emberek az alatt a köpeny alatt? – kérdezte Aleysia. Az illetlen felvetése megtörte a szoba csendjét.

– Vagy ide-oda himbálózik a micsodájuk, miközben lépkednek? Mint egy pendulynx ormánya?

Bármennyire is küzdöttem a késztetés ellen, egyszerűen nem tudtam megállni, hogy el ne mosolyodjak.

– Mi halhatott meg a lelkedben, hogy ilyen szörnyűségekre gondolsz? És mi a fészkes fenéből gondolod, hogy olyan hosszú a micsodájuk, mint egy pendulynx ormánya?

Aleysia felsóhajtott, és a fogai közé harapta az alsó ajkát.

– Álmodozni szabad.

Visszanyeltem a nevetést, és megcsóváltam a fejem.

– Undorító. De tényleg.

– Hazudsz, ha azt mondod, hogy te még soha nem gondoltál rá. Arra, ahogy Sacton Crain hozzád simul… – A nővérem megfogta a ruhámat, a lábát az enyémre fonta, és hozzám dörzsölte a csípőjét. – Szóval, hogy vagy, kedves vezeklőm?

Sacton Crain mindig is úgy került engem, mint a pestist, ami nekem teljesen meg is felelt, de én is hallottam, hogy a bibliaórán túlságosan is dévajul viselkedik néhány fiatal lánnyal. A gondolattól, hogy miket csinálhat vajon zárt ajtók mögött, ismét fellángolt bennem a harag. De még mielőtt elkezdhettem volna ezen rágódni, Aleysia az oldalamba bökött, és csiklandozással zökkentett ki a merengésemből.

Megpróbáltam kibontakozni a szorításából, és felnevettem, mire ő még erősebben fogott, és üzekedő mozdulatokat imitált a lábamon, mint egy átkozott kutya.

– Nem, még egy pillanat! Már majdnem… csak még egyet… ígérem…

– Te végtelenül undorító vagy! – hahotáztam, miközben Aleysia vállára nyomtam a tenyeremet, hogy eltoljam magamtól.

– Ó, Vörös Isten… ó, a kéj irgalmas ura… mindjárt… mindjárt…

– Lányok! – Az éles hangtól összerándultak az izmaim, és a nővérem egy utolsó kuncogással lassan elengedett. – A száműzetés napja nem tréfadolog!

Megköszörültem a torkom, kihúztam magam, és szembefordultam azzal a szánalmas nővel, aki a padláslépcső tetején állt, borókazöld köténye alatt ekrü színű ruhában, és egy megfáradt, öreg botra támaszko-

dott. Ha az én arcvonásaim határozottnak számítottak, Agatháé egyenesen ellentmondást nem tűrőnek. Ezüstös haját általában kemény csomóba kötötte a tarkóján, és ez kihangsúlyozta sötét, beesett szemét, ami bizonyos megvilágításban feketének tűnt, illetve vékony, szürke bőrét, ami ráfeszült éles arccsontjára. Azokra a koponyákra emlékeztetett, amelyeket legidősebb fia, Felix bácsi szeretett gyűjteni.

– Sajnálom, Agatha – mondtam.

Aleysia gúnyosan meghajolt.

– Igen, én is szörnyen sajnálom. A száműzetés a kínszenvedés napja, különösen a vádlott számára.

– Vigyázz a nyelvedre, leány – szegezte rá Agatha hosszú, sárguló körömben végződő hegyes ujját, amit gyakran arra használt, hogy megkeverje vele a teáját. – Ha nem lett volna olyan irgalmas szívű a nagyapátok, most mindketten nyomorognátok.

– És biztosan boldogabbak lennénk – dünnyögte Aleysia az orra alatt, mire oldalba könyököltem.

– Igazítsd meg a pruszlikodat – szólt rá Agatha a nővéremre, aki gyakran hagyta lehullani az alsóruháját a válláról.

Aleysia állkapcsa úgy mozgott, mintha meg akarná őrölni a nagyanyja szavait a fogai között, miközben visszarángatta a vászonruhát a vállára.

– Mi a helyzet az olajkészletünkkel? – morogta utána az öregasszony, miközben kitépett egy szöszt a szoknyájából. – Nagy keresletre számítok a mai ünnepség után.

Agatha fáradhatatlanul igyekezett pótolni az elherdált vagyonát, ezért Aleysia és én olajat préseltünk a meddő morumbogyó leveleiből, amely állítólag elűzi a gonosz szellemeket. Mármint ezt a mostohanagyanyám állította, amikor azt hazudta mindenkinek, hogy tavaly télen engem is megszállt egy.

Előző télen magas lázam volt, és emiatt sokáig remegtem, de jellemző volt Agathára, hogy a betegségemet az okkult erőkre fogta. Igaz, legalább a morumbogyó levelének az olaja csodálatos dolgokat művelt az ember bőrével fürdés közben, és éppen olyan finom illata volt, mint a bogyóknak.

– Van egy teljes ládánk. Szerintem az bőven elég lesz – válaszoltam, mivel előző nap én magam palackoztam be őket, miután Aleysia elszaladt valahová.

Agatha megkocogtatta az ujjával a botja fogantyúját.

– És mi a helyzet a Kígyófoggal?

Az olaj leginkább csak álcául szolgált. Agatha sokkal többet keresett a mérgeken. A morumbogyó virágának halálos melléktermékén, ami finom porrá zúzva és fokozatosan adagolva idővel vérrögöket képzett az erekben. Nagyapa sokáig használta patkányirtásra, de a szer történetesen ugyanilyen hatással volt az emberekre is. Néha szívrohamot okozott. Máskor agyvérzést vagy tüdőembóliát. Mivel a halál oka sohasem volt ugyanaz, egyelőre senki sem gyanakodott rosszhiszeműségre, és Agatha soha nem törte magát túlságosan azért, hogy közhírré tegye a méreg létezését. Mégis elég sokat sikerült eladnia belőle, mind Gyűszűvirágban, mind azon kívül.

– Rengeteg van.

Bár nekem csak közvetve volt ehhez bármi közöm, mivel soha nem én adtam el a fiolákat, eléggé nyomasztott a bűntudat. Igyekeztem bebeszélni magamnak, hogy azok, akik megveszik a port, így vagy úgy, de csak patkányoktól szabadulnak meg a segítségével. Idővel rászoktam, hogy zúzott naspolyát adjak hozzá, ami csökkenti az erejét, és ez kicsit könnyített a lelkiismeretemen.

– Ajánlom, hogy elég legyen. És most igyekezzetek! Ha elkéstek, vegyétek úgy, hogy a vacsoránál meg sem kell jelennetek.

Agatha felemelte a tekintetét, és a szobában lógó álomszőttesekre mutatott.

– És szabaduljatok meg azoktól az átkozott vacakoktól!

Ezzel elbicegett a szemünk elől, Aleysia pedig felnyögött.

– Esküszöm, ha csak egyszer is jól megdugnák, teljesen más emberré változna.

Horkantva felnevettem, és átvágtam a szobán a csuklyás köpenyemért, amitől kicsit kevésbé éreztem magam meztelennek a tömegben.

Miután felöltöztünk, mindketten lesétáltunk a padlásról az emeletre.

A füttyszó hallatán mindketten Riftyn bácsi felé fordultunk, aki hátulról tartott felfelé, és a kabátja kézelőjét igazgatta.

– Igazán üdítő látványt nyújtotok a megfáradt szemnek.

Az ajka ferde vigyorra görbült, és ettől gödröcskék jelentek meg az arcán. Agatha kedvence, már ha az a nő képes lett volna szeretetre. Riftyn bácsi a maga szőkésbarna hajával és ragyogóan kék szemével, amit minden bizonnyal a szülőatyjától örökölt, döbbenetesen elütött a bátyjától, Felix bácsitól, a házi halottkémünktől, aki az ideje nagy részét a pincében töltötte, a hullák társaságában. Felix bácsi magas és sovány volt, ízig-vérig temetkezési vállalkozónak tűnt, és lassú, sötét tekintetétől és folyamatosan mogorva arcától gyakran futkosott a hideg a hátamon.

– Köszönöm, bácsikám. – Aleysia kacér hangja felhívta a figyelmemet az alsó ajkára, amit gyakorlatilag teljesen lerágott.

– Mostohabácsikám – javította ki Riftyn.

– Igen, *mostoha.* Te is nagyon jól nézel ki.

A férfi kaján vigyorral nézett vissza Aleysiára, majd eleresztett egy udvarias biccentést, és elsétált.

Én rosszallóan ráfintorogtam a nővéremre, és a mosolygó arca láttán még jobban felhúztam magam.

– Érdekes. Úgy kiemelte a mostohaságot, mintha ez azt jelentené, hogy ő nem is a rokonunk.

Aleysia megvonta a vállát, és megrázta a ráhulló lusta fürtöket.

– Nem a vérrokonunk.

– És ez számít?

Bár Riftyn bácsi és a bátyja, Felix valóban nem álltak vérrokonságban a nővérem apjával, mivel más szülőktől születtek, azért családtagnak számítottak. Házasság révén lettek rokonok. Egy olyan kapcsolat révén, amelyet az egyház ugyanolyannak ismert el, mint a vérségi köteléket.

– Milyen szempontból? – vette fel a nővérem kopott, fekete kesztyűjét, értetlenséget színlelve.

Válasz helyett inkább a mozdulatai kecsességét figyeltem, a nemtörődöm közömbösségét azt illetően, hogy mit gondolnak róla mások. Aleysia mindig is szép és vonzó volt. Aranyhajáról azt mondogatták,

hogy az angyalok fonták a rokkájukon, amikor még csecsemő volt. Érthetőnek tűnt, hogy az összes férfi, még Riftyn bácsi is, vonzónak találja. Ha nem büntetett volna minket azzal a sors, hogy Agatha gyámsága alá kerültünk, talán Vonkovya legnépszerűbb férfijai udvaroltak volna neki. Esetleg még feleségül is ment volna valamelyikhez, ahogy azt szokták.

De a széthullott családokat nem tartották kívánatosnak. A Vörös Isten büntetésének számítottak. És ha valakit istentelen lánnyal sújtott a végzet, aminek engem nevezni szoktak, az biztosra vehette, hogy soha nem számíthat jó hírnévre Gyűszűvirágban.

– Viszlát az erdőben! – mondta a nővérem, miközben a lépcső felé tartva elsétált mellettem.

NEGYEDIK FEJEZET

ZEVANDER

Zevander belefáradt a vadászatba.

A zsákmánya felé masírozott, ami a barlang falához lapult, ahol ostobán sarokba szorította magát, amikor ügyetlenül megpróbált elbújni. Zevander arcának látványos hegeit fekete bőrmaszk takarta, a köpenye csuklyája elrejtette a kilétét. Nem mintha annak a férfinak, akit üldözőbe vett, bármennyi esélye maradt volna bármit is elárulni róla bárkinek.

– Kérem! Könyörgök! Bármit megadok, amit csak akar!

A férfi jól táplált teste reszketett a finom selyemből készült hálóruha alatt, amin annak az óbornak a foltjai éktelenkedtek, amit éppen vedelt, amikor Zevander korábban rajtaütött.

Amennyiben ez a szánalmas teremtmény tudta volna, hogy kicsoda is Zevander, és miért jött, akkor valószínűleg ő maga töri össze a saját koponyáját a háta mögött lévő sziklafalon, hogy megkímélje magát a rá váró kínszenvedéstől.

Zevander még közelebb lépett hozzá, levette a kesztyűjét, és kinyújtotta a tenyerét. A mágia megidézésének művelete olyan kényes dolog volt, mint a hajszálüveg, neki mégis sikerült megtanulnia szédítő könnyedséggel megragadni a legtörékenyebb peremeit is. Bőrét bonyolult rajzolatok díszítették, ősöreg hieroglifák hegei, amelyek a benne szunnyadó szuroktüzet tudták életre kelteni.

Neki már csak célt kellett adnia annak a tűznek.

Az előtte álló korosodó férfi a földre rogyott, és védekezésül feltartotta a kezét, de hasztalanul takarta el az arcát. Mintha lett volna ereje vagy hatalma ahhoz, hogy megakadályozza, ami ezután következik. Mint azt Zevander kiderítette a zsákmányáról, az idős alak arra használta a mágiáját, hogy értékes drágakövekké és amulettekké varázsoljon közönséges köveket. Ez a képesség jól jött neki Costelwick élettől nyüzsgő királyságában. A homlokán lévő pecsét lágy, kék derengése nemcsak a benne lüktető rettegést jelezte, hanem azt is megerősítette, hogy a lunasier vérvonalból származik. Akárcsak Zevander néhai anyjáé, aki szintén lunasier volt, az ő ereje is a két holdból táplálkozott.

Vaskos ujjainak ráncai között egy aranygyűrű lapult, és Zevander kinyújtotta a kezét, majd elkapta a férfiét, még mielőtt az leengedhette volna.

Lepillantott a méretes, fehér kőre, aminek az aranykarikáját apró, ezüstös holdpor díszítette. *Vivicantem.* Az összes mancernek szüksége volt a vágyott táplálékra, ami természetes úton keletkezett Etíriacorban, és amit holdciklusonként egyszer bányásztak ki a mély lávaárkokból, az úgynevezett vénákból.

A gyűrűt ugyanaz a láng kovácsolta, ami Zevander testét is elcsúfította.

Aki fogyaszt ebből az elemből, abban feléled a veleszületett varázserő, amit az összes mancer a vérvonalával együtt örököl. De a kitermelés nehézsége és az anyag iránti nagy kereslet miatt csak a gazdagok engedhetik meg maguknak a vivicantemmel dúsított ételeket és italokat, amelyeket a király tulajdonában lévő farmokon és gyümölcsösökben termesztenek. Enélkül a varázserő használhatatlan, olyan, mint egy beteg izom a testben, ami nem tud mást csinálni, csak szép lassan elsorvadni.

Az engedély nélküli bányászat halálos bűnnek számított, és az elkövetőket kivégezték, így azok, akik nem engedhették meg maguknak a vivicantemet, végül elveszítették a mágiájukat, míg a gazdagok felhalmozták maguknál az értékes ásványt. Ékszerként is viselték, hogy a státuszukkal dicsekedjenek, és a visszataszító szokás még jobban felszította Zevander dühét, miközben a kő tisztaságát bámulta. Ez sem több nekik egy dísznél, amivel a dagadtra zabált testüket ékesíthetik.

– Az etíriaiak éheznek, miközben ti a gazdagságotokkal hivalkodtok – mondta, majd ellökte a férfi kezét.

A fickó megragadta a mutatóujján lévő gyűrűt, és rángatni kezdte.

– A tiéd. A tiéd lehet. Legalább egy hónapra elég lesz.

Miközben megpróbálta levenni magáról az aranykarikát, Zevander felemelte a kezét, mire fekete köd kezdett gomolyogni körülötte, ami obszidiánlánggá változott a tenyere közepén. Zevander lecsatolta magáról a karpáncélt, és a tenyere és a csuklója hátuljába égetett skorpió megvonaglott, ahogy életre kelt a bőre alatt.

Az idős férfi szeme tágra nyílt.

– Te egy főmágus vagy?

Zevander felhorkantott.

– Még annál is rosszabb.

A férfi arcán mintha felismerés derengett volna, miközben összevonta a szemöldökét.

– Te letalisz vagy.

A korona bérgyilkosa. Zevander az áldozatai nagy részét a király utasítására ejtette el, és már rég megtanulta, hogyan intézheti el a célszemélyeket egy rendkívül gyakorlott pengevágással.

De most nem a király parancsára jött ide, és nem állt szándékában előhúzni a pengéjét. Az a fajta mágia, amit alkalmazni akart a férfin, tiltottnak számított a királyságban, és Zevandernek élete nagy részében sikerült eltitkolnia, hogy rendelkezik ezzel a képességgel.

– Miért? – rázta meg a férfi a fejét. – Én semmi rosszat nem tettem. Miért pont én?

– Mert lélegzel.

Zevander meglendítette a kezét, és lángcsóvát bocsátott a férfira, akinek a fájdalmas sikolyai és kiáltásai visszhangot vertek a barlangban.

A húsa és a csontjai másodperceken belül hamuvá égtek.

Zevander felvett egy sötét, vörös gömböt, ami a kupac tetején ült, és a derekán lévő zacskóba tette. Vérkő. A demutomancia egy formájának a terméke, a vér átváltoztatásának aktusa során jön létre – annak a kiátkozott mágiának a segítségével, ami évszázadok óta nehezedett átokként Zevander családjára. Ha bárki megtudta volna, hogy birtoká-

ban van a tiltott varázserőnek, a birodalmi őrség levadászta volna, hogy brutálisan végezzen vele.

Zevander turkálni kezdett az ujjaival a hamu maradványai között, hogy megtalálja a fehér követ. Az aranykarika elolvadt a lángokban, csak a vivicantem maradt meg a gyűrűből.

Zevander meglelte a követ, pár pillanatig tanulmányozta, majd azt is a zacskóba tette, a férfi maradványai mellé.

ÖTÖDIK FEJEZET

MAEVYTH

A hideg szél befújt a köpenyem csuklyája alá, miközben a nővérem mellett várakoztam, és a kezemet dörzsölgettem, hogy enyhítsem a fagy csípését. A másik oldalamon Lolla állt, mellette pedig Agatha és Felix bácsi. A teljes hitközség, összesen talán kétszáz ember mind Grimsby polgármester és Sacton Crain köré gyűlt, akinek hosszú, fehér haja az arca előtt táncolt, ahogy a Megfontoltság-sziklán állt.

– Irgalmas Vörös Istenünk, Caedes szemének világába ajánljuk ennek a bűnösnek a lelkét.

A kezét a levegőbe emelve bámulta az eget, én pedig végignéztem a többi hívőn, akik hátrahajtották a fejüket, és lehunyták a szemüket, mintha az isten jelenlétét éreznék közöttünk. Amennyiben a Vörös Isten látott minket, minden bizonnyal szerethette a morbid szórakozást.

– A feláldozásában legyen öröme a mi Urunknak… a csontjai erősítsék meg a hitünket, a vére fiatalítsa meg szívünket, a lelke pedig mossa el a vétkeinket. Mert mi a szent atyánk tökéletlen másai vagyunk, és kötelességünk megbánni a bűneinket, és jóvátenni őket, különben elveszítjük a Vörös Isten védelmét, amikor elérkezik a tizedelés.

A Szent Emberek úgy gondolták, hogy az emberiség végórája a totális pusztulás és a teljes sötétség formájában fog elérkezni, és a Vörös Isten akkor majd átadja őket az Örök Fénynek. És abban is hittek, hogy

minél több bűnöst gyomlálnak ki a közösségünkből, annál áhítatosabb lesz az odaadásuk.

Én hazugnak éreztem magam, miközben ott álltam közöttük. Árulónak a szkeptikus gondolataim miatt, amelyeket nem mertem hangosan kimondani. Még Aleysia előtt sem. Ekkor már rengeteg heget szereztem az istenük elleni vétkeim miatt. Mindet Sacton Crain vagy a vonkov őrök vésték a hátamba és a lábamba, mert néha ez utóbbiak hajtották végre a büntetéseket. Ezért megjátszottam magam, úgy tettem, mintha én is úgy imádnám az istent, mint mindenki más, mert a hitetleneket is az Elemésztő erdőbe száműzték.

A vállam felett hátrapillantva láttam, hogy a mögöttünk álló hívek elég nagy távolságot tartanak tőlünk, és nem néznek a szemembe. Még évekkel ezelőtt meghallottam valahol azt a pletykát, hogy balszerencsét okoz a szemembe nézni. Kétségem sem volt afelől, hogy mindenki szívesen lecserélné a száműzetés előtt álló rabot rám, mivel úgy gondolták, hogy én testesítem meg a gonoszt, amitől a legjobban féltek.

Akaratom ellenére ismét előrefordultam, hogy megkíméljem őket a kínos helyzettől.

Egy vörös ív takarta el a vádlottat a szemem elől, a Vörös Fátyolosok magas csuklyái, amelyek hatékonyan elrejtették a meztelen alakot. Minden száműzöttet meztelenre vetkőztettek, és megfosztottak minden tulajdonától, ezért hálás voltam a takarásért, még akkor is, ha a nők puszta látványa is a frászt hozta rám. Ritkán lehetett találkozni a papnőkkel, akik hosszú, vörös apácaruhát viseltek, vörös fátyollal, ami a hit iránti szeretetüket és odaadásukat volt hivatott jelezni. Ritkán hagyták el a templomot, mivel a társas érintkezés kétségtelenül nagy kihívást jelenthetett számukra a beszéd eszközei nélkül.

Végighúztam a nyelvem a fogaimon, és megpróbáltam elképzelni a hiányát.

Amikor mozgolódás támadt mellettem, észrevettem, hogy Aleysia Riftyn bácsi kezét fogja. Az ujjai a bácsikánkéiba kulcsolódtak, de inkább bensőségességre utaló módon, mint vigaszt keresve. Bármennyire is felkavart ez a látvány, még így sem tudtam megfeledkezni arról, hogy a torkomban dobog a szívem, és folyamatosan kavarog a gyomrom.